

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Morten Lange): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om uddannelse af husholdningslærere.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 190) findes i tidenden sp. 4728, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1945).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Tove Lindbo Larsen: Lovforslaget har været til grundig udvalgsbehandling, og ministeren har stillet 3 ændringsforslag, der går dels på optagelsesbetingelserne, dels på mødepligten på seminarierne. Hvad angår optagelsesbetingelserne, ændres de fra eksamenskrav til niveau, hvilket jeg finder er en god demokratisk ting. Niveauet vil naturligvis henvise til de teoretiske hovedfag: kemi, fysik og biologi, som er af væsentlig betydning for yderligere tilegnelse af stof på disse områder. Uddannelsen vil stadig være baseret på kundskaber af såvel praktisk som teoretisk karakter og af pædagogisk karakter.

Jeg vil gerne understrege, som jeg gjorde det ved første behandling, at uddannelsen vil give muligheder for et bredt arbejdsfelt for de færdiguddannede, ikke mindst efter den nye lovs gennemførelse. Jeg tænker her både på det ernæringsmæssige område, det husholdningstekniske og det forbrugeroplysende arbejde, hvilket vi må vente os en del af i fremtiden. Hertil kommer det rent pæ-

dagogiske, det undervisende for voksne, for unge og for børn, og jeg henviser her til ministerens medfølgende bemærkninger om folkeskolelovens kommende revision vedrørende faglæreres anvendelse og ansættelsesforhold.

Paragraffen om mødepligt vil det være naturligt at udforme i lighed med mødepligten for andre uddannelser.

Sluttelig vil jeg gerne give udtryk for tilfredshed med, at husholdningslærere hermed får en selvstændig lov. Jeg tror, at mange kan forstå betydningen heraf.

Med disse ord skal jeg på socialdemokratiets vegne anbefale at stemme for lovforslagets vedtagelse.

Gerda Møller: Selv om vi ikke gennem udvalgsarbejdet nåede frem til den fornyelse af husholdningslæreruddannelsen, som det konservative folkeparti kunne have ønsket sig, nemlig en basisuddannelse fælles for de beslægtede områder, således som vi var inde på under førstebehandlingen, med elementer, der kan lægges oven på, så den enkelte til enhver tid kan sammenstykke sin uddannelse efter sit behov, så mener jeg alligevel, at der er grund til at takke undervisningsministeren for en fordomsfri drøftelse i udvalget af de rejste spørgsmål og for de indrømmelser, ministeren har givet.

Når vi i mit parti er mere tilfreds med lovforslaget nu end ved førstebehandlingen, skyldes det ministerens indrømmelse på to efter vor mening væsentlige områder, først og fremmest den, at optagelsen på et seminarium ikke længere skal være betinget af bestemte eksaminer, men af, at ansøgerne har kundskaber på et nærmere fastsat niveau, som hovedregel HF, i bestemte fag efter ministerens nærmere bestemmelse. Vi lægger vægt på, at man herigennem nu vil kunne tilbyde uddannelsen som husholdningslærer til en videre kreds, altså også ældre, der har været ude af undervisningssystemet, når de blot stiller med de nødvendige forkundskaber, hvor de så end har erhvervet dem. Vi har også med tilfredshed noteret os ministerens bemærkning i skrivelse til udvalget af 10. maj om, at der, således som betingelserne nu er udformet, vil være gode muligheder for, at en del HF-elever med tilvalgsfag uden bestemt sigte vil kunne opfylde optagelsesbetingelserne, og at

[Gerda Møller.]

der heller ikke bliver tale om nogen blindgyde, hvis man skifter uddannelsesønske, da man altid kan få en HF-eksamen i stedet ved at aflægge prøver i de manglende fag.

Den anden væsentlige indrømmelse er bestemmelsen om, at elever, der har gennemgået en praktisk eller praktisk-teoretisk uddannelse, f. eks. et ophold af mindst 5 måneders varighed på en husholdningsskole, vil kunne få studietiden nedbragt til 3 år ved fritagelse for studieelemerter, der normalt kræver 1/2 års arbejdsindsats. Det er vi i det konservative folkeparti vældig tilfreds med.

Jeg vil også gerne udtrykke tilfredshed med, at ministeren vil søge spørgsmålet om husholdningslæreres og andre faglæreres ansættelse i folkeskolen løst i forbindelse med den kommende revision af folkeskoleloven.

Endelig med hensyn til kortlægningen af husholdningslæreruddannelsen og koordineringen med uddannelser inden for beslægtede områder på samme eller højere niveau er der vel kun at sige tak for svaret på spørgsmål 8 om hele dette problem. Jeg forstår af svaret, at ministeren er velvilligt indstillet med hensyn til på et senere tidspunkt at få uddannelsen i fag, der helt eller delvis indgår på samme niveau i sådanne uddannelser, organiseret som en fællesuddannelse under uddannelsens forløb eller i form af den basisuddannelse, som jeg tidligere har været inde på.

Til allersidst vil jeg sige, at vi, efter at vi har afgivet betænkningen, har fået en henvendelse fra Forbrugerrådet, som er inde på flere af de problemer, vi selv har haft til behandling i udvalget, men det vil vel nok være rigtigt, at vi får et udvalgs-møde mellem anden og tredje behandling, så vi kan få lejlighed til at gennemgå skrivelser.

Med disse ord vil jeg anbefale at stemme for lovforslagets overgang til tredje behandling og for de af ministeren stillede ændringsforslag.

Merete Bjørn Hanssen: Det væsentligste, der er opnået under udvalgsarbejdet med dette lovforslag, er ændringen af § 4 om optagelsesbetingelserne. Jeg finder, at det ikke alene er betydningsfuldt, at vi nu for

denne uddannelses vedkommende når frem til at fastsætte kundskaber i de studierelevante fag fremfor bestemte eksaminer som adgangsbetjngelse. Det er også betydningsfuldt, at ministeren har til hensigt at gå videre ad denne vej på seminarieområdet, og det er en hensigt, som jeg går ud fra vil blive stærkere indkredset i kommende møder i undervisningsudvalget.

Under udvalgsarbejdet, som jeg også synes har været meget positivt og gerne vil takke ministeren for, er det ikke lykkedes generelt at få uddannelsesetidens længde fastlagt til 3 år i stedet for lovforslagets 3 1/2 år, men det er et fremskridt, at det fortsat vil være af værdi at møde til denne uddannelse med praktiske forkundskaber, således at uddannelsen kan gennemføres på 3 år af de studerende, der måtte have et ophold på husholdningsskole af mindst 5 måneders varighed bag sig. Den bestemmelse har jo navnlig betydning for studerende, der søger ind i denne uddannelse ikke lige fra skolebænken, men på et senere tidspunkt.

Dernæst tillægger vi det i venstre overordentlig betydning, at ministeren har til hensigt ved den kommende revision af folkeskoleloven at søge problemerne omkring husholdningslærernes beskæftigelsesmuligheder i folkeskolen løst, jeg forstår ikke isoleret for denne gruppe af faglærere, men mere generelt, således at f. eks. også den opfordring, der i denne samling er kommet fra tinget om de konservatorieuddannede musikpædagogers arbejde i folkeskolen, naturligt kommer med ind i billedet. Jeg tror ikke, der er nogen, der har illusioner om, at det bliver et let løfte for ministeren at indfri, men han har altså et enigt folketing bag sig i sine bestræbelser. Der er så meget mere grund til at ønske ministeren held med disse bestræbelser, som netop spørgsmålet om husholdningslærernes fremtidige beskæftigelsesmuligheder lå bag flere af de kritiske bemærkninger, som jeg på mit partis vegne kom med ved første behandling af lovforslaget.

Efter betænkningens afgivelse er der som allerede nævnt af fru Gerda Møller fra Forbrugerrådet kommet en henvendelse til udvalget, som peger på nogle af de samme forhold. Selv om jeg går ud fra, at Forbrugerrådets henvendelse medfører et udvalgsarbejde mellem anden og tredje behand-

[Merete Bjørn Haussen.]

ling, vil jeg gerne her bede ministeren, hvis det er ham muligt, give tilsagn om at bringe beskæftigelsesstatistikken omkring denne uddannelse i orden. Det ligger jo sådan, at vi i dag kun råder over en ikke særlig fyldestgørende statistik over ca. halvdelen af de hidtil uddannede husholdningslæreres beskæftigelsesforhold. Ikke mindst for de stærkt kvindedominerede fag er der i disse år et betydeligt behov for at følge beskæftigelsesudviklingen, fordi den er med til at vise; at det ikke er nok at skabe den lige adgang for kvinderne til uddannelserne; man må også sætte ind på at skabe de lige vilkår både til at gennemføre og til at bruge uddannelserne.

Forbrugerrådet berører i henvendelsen også det koordinerings- og integrations-spørgsmål, som var et hovedpunkt for mig ved første behandling. Jeg er tilfreds med de oplysninger, der er fremgået af udvalgsarbejdet om den integration, der nu sker af de erhvervsfaglige uddannelser på levnedsmiddelområdet, men nok noget mindre tilfreds med de herskende tilstande, for så vidt angår beslægtede uddannelser, der ligger på samme niveau, som denne uddannelse nu bliver anbragt på. Jeg vil gerne have bekræftet af ministeren, at de koordineringsbestrebelselser, som ministeriet har til hensigt at udfolde, venter man at se konkrete resultater af, inden loven træder i kraft den 1. august 1974. Der er her tale om et så tilpas langt tidsrum, at der må være mulighed for at nå resultater, inden loven skal have virkning.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale de stillede ændringsforslag og lovforslaget.

Samuelson: Da vi havde dette lovforslag til første behandling, var jeg meget betænkelig ved det, og jeg var bange for, at vi ikke kunne nå til enighed om det. Derfor synes jeg, det er meget glædeligt, at udvalgsarbejdet har fået det forløb, det har fået, og jeg vil også gerne takke undervisningsministeren for den imødekommenhed, han har vist over for de tanker, udvalget har gjort sig.

Jeg skal ikke her forlænge debatten, men bare pege på de tre væsentlige ting: for det første at det bliver muligt at nøjes med en

3-årig uddannelsesetid, hvis man har haft 1/2 år på en husholdningsskole. For det andet at ministeren har lovet at tage husholdningslærernes ansættelsesforhold i folkeskolen op ved lærerlovsrevisionen til næste år. Jeg mener, at vi derved kan nå til ikke alene at spekulere på husholdningslærernes ansættelsesforhold i folkeskolen, men også på en lang række andre faglæreres. Endelig vil jeg mene, at da det er den første af en række uddannelser, som vi vel kommer til at beskæftige os med; er det godt og sundt, at vi er nået til enighed og har fået lagt et vist niveau for disse uddannelser. Jeg mener, at der er nogle retningslinjer, der kan pege videre frem, og det vil jeg gerne takke ministeren for, samtidig med at jeg vil anbefale at stemme for ændringsforslagene.

Kristine Heltberg: Jeg skal ikke forlænge behandlingen her ved at gentage de mange smukke ting, der er blevet sagt om den foreliggende uddannelse, sådan som den er planlagt. Så vidt jeg kan se, er det, selv om jeg måske ikke er begejstret for alle ændringsforslagene, alt i alt en udmærket uddannelse. Det er givetvis et plus, at man i stedet for at fastsætte nogle formelle krav sætter nogle reelle kriterier op som adgangsgivende, og det er sikkert også meget vigtigt, at man lægger så stor vægt på løsningen af problemet om husholdningslæreres og andres placering i folkeskolen. Der er ændringsforslag, som måske ikke er nogen egentlig forbedring af lovforslaget, men alt i alt må man sige, at lovforslaget er at anbefale.

Poul Dam: Jeg tvivler ikke om, at udvalget har gjort et fortrinligt arbejde — det gør udvalg her i folketinget normalt — men lovforslaget skal jo vedtages ikke alene af de 17 medlemmer af udvalget, men også af de 162 øvrige medlemmer af folketinget. Og som et af disse menige medlemmer vil jeg gerne spørge, hvad meningen egentlig er? I betænkningen står der:

„Under hensyn til, at reglerne om mødepligt på husholdningslæreruddannelsesområdet bør svare til de regler, der til enhver tid gælder for andre uddannelser på tilsvarende niveau, og at der ikke på disse områder findes lovbestemmelser herom, men alene administrativt fastsatte

[Poul Dam.]

bestemmelser; har undervisningsministeren ved nedenstående ændringsforslag nr. 3 tilvejebragt en sådan overensstemmelse.“

Og ændringsforslaget lyder:

„Undervisningsministeren fastsætter, i hvilket omfang de studerende har pligt til at deltage i undervisningen.“

Mit første spørgsmål er: hvorledes er der herved tilvejebragt en overensstemmelse? Når undervisningsministeren fastsætter omfanget i denne lov uden at knytte det til en anden lov, er der jo ikke dermed automatisk skabt en overensstemmelse. Vi kan naturligvis håbe på, at ministerens ene hånd ved, hvad den anden hånd gør, således at overensstemmelsen kommer til veje, men der er ingen overensstemmelse tilvejebragt herigennem.

Det kunne være, hvad det være ville. Vi tror på ministerens sunde fornuft ud fra de udmærkede sprichwörter, der står på frisen ude i vandrehallen. Men der er en helt anden sag, som nok kræver nogle bemærkninger. Det er spørgsmålet: hvordan er erfaringerne egentlig med den ophævelse af mødepligten, som gennemførtes for nogle år siden på en række uddannelsesområder? Jeg indrømmer, at der er meget, der taler for, at folk, der gennemgår en uddannelse, bør gennemgå den af lyst, og de bør gå til de enkelte timer, fordi de føler sig motiveret til det, fordi de regner med at få noget ud af det. Men har vi egentlig nogle erfaringer for, hvilket resultat det giver? Ved vi noget om, hvorvidt denne frihed, denne fritagelse for mødepligt, som findes på folkeskoleseminarier og på en række andre områder, har givet en bedre uddannelse, eller har vi ikke nogen mistanke om, at den bringer hele vort uddannelsessystem i fare? Jeg taler ikke for at gennemføre gammeldags mødepligt, men for, at man overvejer disse problemer noget grundigere, end det synes at være sket ved formuleringen af denne vel letsindige betænkning.

Undervisningsministeren (*Knud Heinesen*): Jeg vil gerne takke udvalget for et både grundigt og fordomsfrit arbejde med dette lovforslag og for udvalgets bidrag til den opnåede enighed. Dernæst vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger til den foreslåede ændring af § 4 om optagelsesbetingelserne, som ordførerne også har kommenteret.

Lovforslagets bestemmelser tilsigtede for det første, at uddannelsen kunne tilrettelægges med udgangspunkt i et rimeligt alment forkundskabsniveau, og for det andet, at adgangsvejen blev så bred som mulig, idet erhvervsfaglige uddannelser blev ligestillet med gymnasiale uddannelser, noget man ikke er forvænt med i lovgivningen, ligesom lovforslaget indeholder en bemyndigelse til i det hele taget at optage andre ansøgere, der har de nødvendige forkundskaber. Jeg finder, at begge disse formål er tilgodeset i det i betænkningen indeholdte ændringsforslag, som jeg derfor ikke har haft nogen som helst betænkelighed ved at stille, idet jeg tværtimod mener, at den foreslåede model gående ud på, at optagelsen alene bør betinges af, at ansøgerne har forkundskaber på et nærmere fastsat niveau i bestemte fag, bør danne udgangspunkt for overvejelser om en fremtidig ændring af optagelsesbetingelserne også på andre uddannelsesområder, og jeg er meget tilfreds med fru Merete Bjørn Hanssens understregning af, at hun er villig til at gå videre ad den vej, hvad jeg også har forstået at de øvrige medlemmer af udvalget er.

Med hensyn til uddannelsens foreslåede varighed skal jeg minde om — og her henviser jeg til lovforslagets bemærkninger til § 6 — at begrundelsen for en forlængelse af selve seminarieuddannelsen fra 3 år til 3½ år er, at kravene om forudgående husholdningsskoleophold og forpraktik af ca. 1½ års varighed bortfalder. Jeg finder det fortsat rimeligt, at dette krav, som i vid udstrækning repræsenterer en uddannelsesmæssig blindgyde, ikke fastholdes. På den anden side er det lige så rimeligt, som fore-

[Undervisningsministeren.]

slået i udvalgsbetænkningen, at elever, der faktisk har gennemgået en praktisk eller praktisk-teoretisk uddannelse af en vis varighed, kan få studietiden nedbragt til dens hidtidige varighed ved fritagelse for studieelementer, som normalt kræver et halvt års arbejde.

Som anført i bemærkningerne til lovforslagets § 4 er de forkundskaber, der erhverves på husholdningsskoler og i forpraktik, meget varierede, hvilket umiddelbart taler for en individuel afkortning af studietiden på seminariet, men jeg er tilfreds med, at de praktiske former for denne afkortning ikke er fastlåst i udvalgsbetænkningen. Der er jo inden lovens ikrafttræden god tid til at finde ud af, hvordan denne afkortning mest hensigtsmæssigt kan gennemføres.

Udvalgsbetænkningens indstillinger vedrørende mødepligten havde jeg egentlig ikke tænkt mig at sige så meget om, før hr. Poul Dam tog ordet. Hr. Poul Dam fremhævede, at der ikke med formuleringen i udvalgsbetænkningen var tilvejebragt nogen overensstemmelse med andre love. Det er klart, at det i givet fald er en meget formel overensstemmelse, der er tilvejebragt i forhold til anden lovgivning, men jeg forstod, at det, som optog hr. Poul Dam mest, var at få tilvejebragt en reel overensstemmelse, og jeg kan forsikre hr. Poul Dam, at denne bestemmelse vil blive administreret sådan, at der bliver tilvejebragt en ensartethed på dette område. Det er netop på grund af, at finansudvalget har rejst dette spørgsmål og har bedt om en undersøgelse af mødepligtens virkninger, at vi har givet denne mere åbne formulering og stillet et ændringsforslag, som giver mulighed for at indrette mødepligten på den måde, som resultatet af denne undersøgelse måtte pege på som rimelig.

Hr. Poul Dam spørger dernæst, hvilke erfaringer vi overhovedet har med mødepligten, og der har vi spurgt os lidt for på seminarieområdet i fortsættelse af drøftelserne i finansudvalget. Erfaringerne synes at være meget brogede. De hænger nok i stor udstrækning sammen med, om der er tale om små eller store uddannelsessteder, og der er sikkert også andre forhold, der differentierer resultatet. Her har vi altså at gøre med forholdsvis små uddannelsessteder,

og det varer ikke længe, før vi vender tilbage til finansudvalget med et projekt til en undersøgelse af hele dette spørgsmål. Jeg håber, at vi herigennem kan få det forhold, som hr. Poul Dam med god grund var inde på, belyst tilfredsstillende.

Med hensyn til husholdningslæreres og andre faglæreres ansættelse i folkeskolen skal jeg henholde mig til udvalgsbetænkningens indstilling og ikke gøre særlige bemærkninger herom ud over at takke både fru Merete Bjørn Hanssen og hr. Samuelsen for den, skal vi sige opbakning, der lå i disse udtalelser, før disse utvivlsomt meget besværlige forhandlinger, der forestår på dette område. Jeg er meget tilfreds med, at det så klart blev tilkendegivet, hvad den politiske linje i denne sag er.

Så nævnte fru Gerda Møller, at dette lovforslag ikke helt indeholdt den fornyelse, som hun havde håbet på. Dertil vil jeg gerne sige, at denne uddannelse er bygget op som en basisuddannelse med moduler i overbygningen i form af specialer, og selve denne opbygning letter de koordineringsmuligheder, som fru Gerda Møller efterlyste. Det er også samtidig en kommentar til de synspunkter, der er indeholdt i Forbrugerrådets skrivelse. Som nævnt i betænkningen er det min bestemte hensigt med støtte fra det planlægningsråd for alle uddannelser, som vi som sagt agter at nedsætte her i sommer, at sikre den størst mulige koordinering af beslægtede uddannelser, hvilket lovforslaget også indeholder en bemyndigelse til, for så vidt angår denne uddannelse. Jeg er taknemmelig for udvalgets bemærkninger herom, som vil kunne støtte ministeriets koordineringsbestræbelser. Det er klart, som fremhævet af fru Merete Bjørn Hanssen, at vi må bestræbe os på at se resultater af denne koordineringsvirksomhed inden lovens ikrafttræden i 1974.

De særlige spørgsmål om husholdningslæreruddannelsen som adgangsberettigelse til cand. brom.-studiet vil snarest blive forhandlet med landbohøjskolen ud fra ønsket om en positiv løsning. Dernæst opfordrede fru Merete Bjørn Hanssen mig til at sørge for, at der blev tilvejebragt en ordentlig beskæftigelsesstatistik på dette område, og det skal jeg give tilsagn om at medvirke til.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1-3, ændringsforslag nr. 1 og 2, § 4, således ændret, § 5, ændringsforslag nr. 3, § 6, således ændret, og §§ 7-19 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Morten Lange): Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om videreførelse af Køgebugtbanen fra Vallensbæk til Køge.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 158) findes i tidenden sp. 4230, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1827).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dens overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Knud Damgaard: Det er glædeligt, at ministeren har givet tilsagn om at fremme Køgebugtbanens afsnit fra Vallensbæk til Hundige med 1 år. Det er glædeligt, fordi der er et stærkt og mangesidet behov for det, og det er glædeligt, fordi det er nødvendigt, hvis planlægning skal kunne lykkes, at man i tilstrækkeligt omfang og på de rigtige tider kan bringe de faciliteter ind i områderne, der skal til. Jeg vil derfor gerne sagtmødt pege på det lille afsnit i betænkningen, som siger, at udvalget finder, at enhver yderligere mulighed for at fremme færdiggørelsen bør udnyttes.

Og så er jeg overbevist om, at befolkningen i Køge Bugt-området ser frem til, at man efter DSBs statusopgørelse, der som nævnt skulle kunne være fremme i efteråret, får fastlagt terminerne for gennemførelsen af banen helt til Køge. Det skulle altså kunne ske i næste folketingsår, og i det håb skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslagets overgang til tredje behandling.

Juul-Madsen: To folketingsudvalg, nemlig udvalget vedrørende lovforslaget om ændring af loven om planlægning af Køge Bugt-området og udvalget vedrørende lovforslaget om videreførelse af Køgebugtbanen fra Vallensbæk til Køge, har hver for sig beskæftiget sig med nødvendigheden af, at S-banen så hurtigt som muligt videreføres ikke blot til Hundige, men helt frem til Køge.

I begge udvalg har der været enighed om på grundlag af det materiale, der har foreligget, og som klart har dokumenteret, at denne sag er en hastesag, at henstille til ministeren for det første at fremskynde færdiggørelsen af banen fra Vallensbæk til Hundige og for det andet til efteråret at komme med forslag til en anlægslov, der fastsætter terminer og tidsfølge for den videre strækning fra Hundige til Køge.

Jeg skal, idet jeg giver tilslutning til de udmærkede synspunkter, den forrige taler var inde på, henstille til den højtærede minister, at han følger det op, der er skrevet i betænkningen, og henstille, at man stemmer for lovforslaget.

Holmberg: Som det fremgår af betænkningen indstiller udvalget lovforslaget til vedtagelse uændret, dog med den tilføjelse, at udvalget finder det ønskeligt, at der findes midler til en hurtigere udbygning af strækningen end forudsat, og det lyder da fornuftigt. Så håber vi, at ministeren finder de midler. På venstres vegne kan jeg anbefale.

Skovmand: Jeg vil gerne i lighed med de øvrige ordførere takke ministeren, fordi han under udvalgsbehandlingen har givet tilsagn om, at han vil prøve på at gøre banen til Hundige færdig allerede i 1976, 1 år tidligere, end det oprindeligt var planlagt. Hermed er man nået ned på 80 pct. af den tid, som det tog at bygge den transiranske jernbane, og det kan vi jo blive nødt til at stille os tilfreds med.

Jeg vil dog gerne i lighed med flere af de andre talere understrege den opfordring, der i udvalgets betænkning er givet til at udnytte enhver yderligere mulighed for fremskyndelse af banen. Jeg tror, ministeren er klar over, at der i trafikudvalget var enighed om, at Køgebugtbanens udvidelse er en